

אור האמונה

פרשת כי תצא

שבת קודש ❖ יד' אלול, תשע"ט

גיליון מס. 699

פסוק

כל מטרתנו בהפצת העלון היא זיכוי הרבים.

קחו חלק בהפצה ותזכו למתנות הנפלאות
שמבטיחים חכמנו זכרונם לברכה:

"כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו"
(פרקי אבות)

"כל המזכה לאחרים, אותה הזכות עומדת לו
ואינה סרה ממנו" (הזוהר הקדוש)

מותו להדפיס, לצלם, לשכפל ולהפיץ את העלון כנאמר:

"אין חפיץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות"
(חסד לאברהם)

"כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בַיָּדְךָ" (כ"א)

מדבר הכתוב על המאבק בין האדם ובין אויבו הנצחי- הוא היצר הרע. "בכל יום יצרו של האדם מתגבר עליו, ואלמלא הקב"ה עוזרו, אינו יכול לו" (קידושין ל).

חיים על נתינה וחסד

כשהתורה הקדושה אומרת בפרשת השבוע "כי תצא למלחמה על אויבך", היא מתכוונת למלחמת היצר, שהיא המלחמה הכי קשה והכי ארוכה, מלחמה למאה ועשרים שנה! התחליף לתענוגות השקריים שהעולם הזה מציע לנו הוא לחיות חיים של נתינה וחסד, חיים של אהבת הבריות. אהבה כנגד תאוה. נתינה כנגד לקיחה. אהבת הזולת כנגד אהבה עצמית. העונג שאדם זוכה לו כאשר הוא נותן גדול פי כמה מהעונג לקבל. כשאדם חושב קודם כל על הזולת, הוא הכי קרוב לה'.

אנחנו כל הזמן חושבים מה טוב לנו, ומתאים לנו, והסגנון שלנו, וקשה לנו עם אחרים, יש לנו כמה אנשים שאנחנו סובלים אותם, ואת האחרים לא כל כך סובלים, הולכים לצד השני כשרואים אותם מרחוק, אבל התורה לא חושבת ככה. אתה לא יכול לאהוב את החברים שלך, אז אומרים לך זו מצווה. לפני כל פעם שאתה מתחיל להתפלל אתה צריך להגיד "הריני מקבל עלי מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך". וגם אם בינתיים אתה רק אומר את זה אבל לא מרגיש את זה, זה גם דבר גדול, כי לאט לאט זה חודר. כי בסוף תבטיש: מה אני סתם אומר ולא מקיים?! ואהבת לרעך כמוך זה להרגיש את הצער של השני, לא לחשוב רק על הצער שלי. כשמרגישים את הצער של השני אז גם את הצער שלי מקבלים אחרת.

הקב"ה ברא את העולם מחמת רחמנותו. הוא רוצה העולם שבו נרגיש את הרחמנות שלו. ואין נרגיש רחמנות אם לא נתחיל לרחם אחד על השני? אם לא נלמד לצאת קצת מעצמנו ולהתחיל להסתכל מסביב, לראות איפה צריך אותנו? צריך לעזור לזולת, לעשות למענו, הרחמים והסיוע של יהודי

לזולתו היו תמיד לשם עולם. זה דבר מינימאלי, ופשוט, וקיומי, בכלל לא צריך להגיד על זה דברי תורה. אין דבר שמקרב אותנו אל ה' יותר מאשר אהבת הזולת. אתה מגלה את הבורא ב"בוקר טוב" שאתה אומר לשני, ב"ברוך תהיה", בחיוך מעודד, בטפיחה על השכם, בכל גלוי של אהבה, של כבוד, של התחשבות בזולת. מי שרוצה שה' ישכון לו בלב, לא יכול להתעלם מהאחים שלו.

אתם באמת אוהבים אותי? אז קודם כל אני רוצה מכם שתאהבו את החברים שלכם. יש לך פה חבר, ופה אח, ופה בן משפחה, ופה בן זוג, ופה שכן, ופה זה זה וזה וזה וכולם הם אלוקות, כולם הם חלק אלוך ממעל, אז קודם כל תאהב את הילדים שלי. אתה יודע שכל יהודי הוא חלק אלוך ממעל, תתחיל לאהוב אותו. לא הצלחת לאהוב אותו, תבקש, תתפלל, אנא ה' תעזור לי שאני אוהב כל יהודי, שאני תמיד אזכור שכולם הם ילדים שלך, גם אלה שקשה לי איתם.

תקבל את השני כמו שהוא, לא כמו שאתה רוצה שהוא יהיה. תלמד לכבד את המסלול שהוא עובר בחיים. הקב"ה ברא אותנו שונים אחד מהשני. כל אדם הוא יצירה ייחודית והוא שונה לחלוטין מזולתו. "כשם שאין פרצופיהם דומים זה לזה כך אין דעתם שווה זה לזה" (במדבר רבה כה). כשם שלא מפריע לך שפרצופו של הזולת שונה מפרצופך, כך אין סיבה שדעתו השונה של חברך תפריע לך. זאת התשובה לשקרים ולדמיונות שהיצר הרע מנסה "למכור" לנו. חיים של נתינה וחסד ואהבת הבריות. חיבור עם כל הטוב והיפה שבחיים.

מתוך הפרשה: "נקי יהיה לביתו שנה אחת ושימח את אשתו אשר לקח"

(ה,ד). צא וראה עד כמה מקפידה התורה על אושר האשה הנשואה, שבמצווה מיוחדת פטרה את החתן מכל חובות היחיד כלפי הציבור. כל תפקידו לשמח את אשתו. אשה שמחה זה הברכה של הבית. "לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין הברכה מצויה בתוך ביתו של אדם, אלא בשביל אשתו". וככה עם השכנים, וככה עם החברים, רק לשמח, רק להעניק. אתה צריך להחליט, אני רוצה לעבור את החיים האלה בלי לפגוע בשום בריה, בלי לצער אף אדם, גם מי שפגע בי, אני לא אצער אותו, אדרבא, אסלח ואמחל לו. והאשה – מעל הכל. כבוד האשה צריך להיות כל רגע מול עינינו. הגאון רבי אליהו דסלר, המשגיח של ישיבת פוניבז, בעל 'מכתב מאליהו', נוהג היה לקדש בגביע המכיל את השיעור הקטן של הגאון רבי חיים נאה(86) מ"ל כמניין כוס). עם זאת החל מהשבוע של פטירת רעייתו, החל לקדש בגביע המכיל את השיעור הגדול של ה'חזון איש' (150 מ"ל כמניין כוס הגון). כאשר נשאל המשגיח לפרש שינוי זה, שכן אם מלכתחילה חשש לדעת ה'חזון איש' היה עליו לקחת תמיד כוס המכילה את השיעור הגדול, ואם אינו חושש לסברת ה'חזון איש' מדוע משנה הוא? את תשובתו יש לחרוט על לוח ליבנו, וכך ביאר את הנהגתו המופלאה: "הגביע בשיעור הקטן היה של חמי ז"ל. בכדי לכבד את רעייתי, הקפדתי לקדש בגביע זה. ואילו לאחר פטירת רעייתי, כאשר הוסר הטעם לקדש עליו, ראיתי לנכון להחמיר לדעת ה'חזון איש'. הוסיף רבינו ואמר בשנינות: "כיוון שחייב אדם להיות זהיר בכבוד אשתו, לכן עדיף לקדש בשיעור הקטן, כדי לזכות בשיעור גדול של כבוד האישה".

התורה הקדושה מצווה אותנו בפרשת השבוע: "מוצא שפתיך תשמור" (מ,ד). אסור לך לדבר בגנות הזולת. אפילו אם אמרת דברי אמת, אם זה פוגע בכבודו של הזולת אז אסור לך. צריך ללמוד מאותן דמויות מופת שהצמיחה היהדות, שכל ימי חייהם נמנעו מלהוציא מילה בגנות הזולת, וגם נמנעו מלהקשיב לאימרות שליליות על הזולת. במקום דברי רכילות נלמד זכות על יהודים, נחשוב עליהם מחשבות טובות, נגביר אהבת ישראל ונקרב לבבות. אם נסתכל על עצמנו ניראה שיש לנו מספיק מה לתקן, ומספיק מה לעבוד, אז מה יש להתעסק עם אחרים?! לבזבז זמן יקר שהוקצב לנו לתיקון של עצמנו?! העולם עומד על סליחה ומחילה. אדם שמוחל וסולח לחברו, עליו העולם עומד. כי למחול ולסלוח למי שפגע בנו, זה כמעט בלתי אפשרי. זה כל כך קשה שהתורה הקדושה מצווה אותנו: "לא תקום ולא תטור". מהי נקימה? כמו שאתה עשית לי, ככה אני מחזיר לך. כמו שהכאבת לי כך אני אכאיב לך. כמו שמנעת טוב ממני, שיכולת לעזור לי ולא רצית, כך אני אמנע ממך. ונטירה? אדם מיטיב אומנם למי שלא היטיב איתו אך הוא לא שוכח, הוא עדיין שומר טינה. צריך למחול, לסלוח, למחוק מהלב. מה הוא חנון אף אתה היה חנון. מה הוא רחום אף אתה היה רחום. נכון, זה קשה, אך אם הקב"ה דורש מכל אחד ואחד מאתנו למחול ולסלוח, זה סימן שאנחנו יכולים. כי אין הקב"ה בא בטרפוניה עם בריותיו לדרוש מהם דבר שהוא למעלה מכוחם.

בורא עולם ברחמי האינוסופיים בורא לנו בכל פעם הזדמנויות חדשות. לרחם, לותר, לסלוח. הויתור זה כלי נשק מופלא, ענק מימדים, שיוצר בכל מקום שמשתמשים בו אוירה של נעימות ואושר. עם הויתור שומרים על שלום בית, פותרים סכסוכי שכנים, עם הויתור מתחברים מיד אל ה'. כשם שכששני ילדים באים אל אביהם וכל אחד מתלונן על השני והאב לא מצדד בעמדתו של אף אחד מהם, מה שהוא רוצה זה שיחיו בשלום ויפסיקו לריב אחד עם השני, כך אבינו שבשמים. מצפה מאיתנו שנוותר בבית, נוותר בבית הכנסת, נוותר לשכנים בבנין, כך נחסוך אינספור מחלוקות קטנות ומיותרות שמרבות שנאת חנים בינינו. צריך לוותר קצת על הכבוד שלנו כדי

לעשות נחת רוח לקב"ה, להתפשר כדי לא לצער אותו יתברך.

יש לנו איזה נטיה טבעית להתמקד בחסרונות של הזולת ולהדחיק הצידה את מעלותיו. גם כשמגלים איזו מידה חיובית אצל השני ומתקשים להתעלם ממנה, משתדלים לקרר את ההתלהבות כשמוצאים אי אלו חסרונות שמאפילים עליה... כשאוהבים, לא רואים את הפגמים. ככל שאדם ירגיש את עצמו יותר קרוב לרעהו, כך יעלמו כל פגמיו וחסרונותיו של הזולת. אהבה זה חובה. אין חובה יותר גדולה מזו. להרבות במילים טובות אחד לשני. במילים שמשמחות את הלב. הורים צריכים להרבות באהבה ובמילים חמות לילדים שלהם. ילדים אחרים פוגעים בהם, מביישים אותם, וכשבאים הביתה וזוכים לתמיכה, לאהבה, זה ממש מרפא אותם. וככה בין בני זוג, ועם שכנים, ועם חברים, אין לנו את הפריבילגיה לא לאהוב את השני. צריך להשקיע בזה את כל המאמצים. אי אפשר ואהבת את ה' אלוך בין בלי ואהבת לרעך כמוך... אם רוצים את ה', צריך להשקיע באהבת הבריות. אנחנו כל כך אוהבים את ה', שנדמה לנו שכל הסיפור של התשובה שלנו זה אני וה'. אבל אם מתחילים לפנות קצת מקום לשני, ולאהוב אותו, ולהגיד לו מילה טובה, או לפחות לחשוב עליו מחשבה טובה, אז פתאום מרגישים שאוהבים את ה' יותר. קל וחומר כשעושים חסד עם האדם.

לעיתים האדם, כשנפטר לו קרוב משפחתו ל"נ, חוכך הוא בדעתו, כיצד יוכל להועיל לאותה נשמה, ומה הכי כדאי לעשות עבורה, כדי שבעולם האמת ישמש הדבר עבור אותו נפטר... סיפר הרב ב.ק. שליט"א: כאשר ישב הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל שבעה על פטירת בתו הרבנית זילברשטיין ע"ה, ניגש אליו יהודי ושאלו: "לאיזה עניין ראוי ביותר לתרום ממון, כדי שיהיה עליו לנשמה, האם יש עניין בכתיבת ס"ת והכנסתו לבית הכנסת כדי שיקראו מתוכו ויהא זה עילוי לנשמה?" התבונן רבינו והשיב: "הטוב ביותר לעילוי נשמה הוא לתרום את הממון לאלמנה שצריכה לחתן את בנה!"

הכי קשה זה קנאה. כשאתה עושה את המצוות לכבוד ה', אז אתה שמח בהצלחה של השני, אתה לא מקנא בו כי כל המטרה שלך היא לעשות נחת רוח לה'. אם אתה מקנא בשני, אם אתה סובל כשהוא מצליח, זה כאילו אתה רוצה למנוע תענוג מה' וזה מראה שבעצם אתה עושה את המצוות לכבוד עצמך, לא לכבוד ה', צריך לשמוח בהצלחה של כולם כי ההצלחה של כולם זה השמחה של ה'.

אין דבר שמקרב אותנו אל ה' וממילא אל השלימות שלנו יותר מאשר אהבת הזולת. כשהנשמות מתחברות, מייד מרגישים את ה'. ומתי הן מתחברות? כשיש גילוי אהבה בין בני אדם. הדרך הזו של אהבת הזולת מקצרת מרחקים ומביאה לקירוב נפלא לבוורא, דרך שהופכת את היהודי לבן בית אצל הקב"ה. צריך לרומם את השני, להתפעל ממנו, לתת לו כוח במילים שאנחנו אומרים לו.

אנשים מחכים לחיוך, למילה טובה, הם נהפכים ברגע אחד למשהו אחר. אדם הולך עם חיוך הוא ממש מחייה אנשים ואם אנחנו נחייך, גם הקב"ה יחייך.

אהבת ישראל זה מעל הכל. האחדות שלנו זה הסוד שלנו. עשרה יהודים מתקבצים יחד, הם מורידים שכונה, זה דבר שלא יתואר ולא ישוער. כמה שיהיו שונים אחד מהשני, יש איזה חוט דק וסמוי מן העין שמחבר בין כולם. אהבת חנים היא זו שתקרב את הגאולה. אין לנו את הפריבילגיה הזו להיכנס לתוך הקונכייה של עצמנו. צריך לזכור שכל יהודי הוא עולם מלא, נשמה יהודית החצובה מכסא הכבוד שירדה לעולם הזה לצורך תיקונה המושלם

עלי אדמות ואיפה שאני רק יכול, אני חייב להושיט לו יד ולעזור לו. כמו בסיפור הבא:

שטר של שלום

הסיפור שלי הוא נסיעה קצרה לכאורה, אך כזו שנמשכת עד היום הזה. הייתה זו נסיעה מירושלים לתחנת ארלוזורוב בתל אביב, נסיעה שאני עורך כמעט פעמיים בשבוע להגל עסקי כסוחר תכשיטים. אמנם יש לי רכב פרטי, אך אני מעדיף לעלות בתחנה הסמוכה למקום מגורי ולרדת בארלוזורוב.

נסיעה באוטובוס היא חוויה מעניינת, משום שהיא כוללת אנשים בעלי דעות, השקפות ומראה שונים לחלוטין, למשך זמן מה. בדרך כלל הרוב מעדיפים להתכנס בענייניהם ולשתוק, אך די בנוסע אחד שמדבר, כדי ליצור תגובת שרשרת, שגורמת לאחרים לצאת מהקובייה שלהם. ומכיוון שכמעט תמיד יש נוסע כזה, הנסיעות הופכות מעניינות או מטרדיות, תלוי בעיני המתבונן. באחד הימים, עליתי והתיישבתי במושב רביעי משמאל. מיד אחריי עלה נוסע שניכר עליו שהוא בעל תשובה, והוא התיישב במושב השני מימין. האוטובוס החל לנסוע, ואני שקעתי באמירת תהילים.

כעבור רבע שעה, מתקרב אחד הנוסעים לכיוון הנהג. הוא אינו נראה אדם שנוסע באוטובוסים. הוא נראה מכובד ואפילו עשיר, יש משהו בעשירים, שאתה יכול לזהות ממרחק. זה לא רק הלבוש, אלא ההליכה, הדיבור, ההבעה, ואפילו התחושה שהם משרים על סביבתם: מבט של אדם המורגל שהכל מצייתים לו. הוא ניגש אל הנהג ואמר לו: "אדוני, נתת לי עודף 31 שקלים. אני חושב שטעית וחשבת שנתתי לך שטר של חמישים, אבל אני נתתי לך שטר של מאה". (מאה במלרע) הנהג אמר לו: "אדוני, מדוע נזכרת עכשיו?" הנוסע אמר: "כי פשפשתי בארנקי וגיליתי שאין שם שטר של חמישים, מה שהוביל אותי למסקנה פשוטה שלא קיבלתי ממך עודף". "ואולי להפך, אולי קיבלת שטר של מאה בנוסף לשלושים ואחד השקלים?" אמר הנהג. גם הוא הדגיש את המאה במלרע, והיה ברור שהוא מתכוון להקניט את הנוסע הטרחן.

"לא אדוני, הארנק שלי מלא בשטרות של מאתיים". ברגע שאמר את המילה הזו, ידעתי כי אינו ירושלמי, אחרת היה אומר מאאתיים. "אם היית נותן לי שטר של מאה (במלרע) היית מבחין בו". הנהג אמר: "אין לי מה לעשות עם מה שאתה אומר. אני כאן מתפרנס בכבוד, אם כל נוסע יגיד לי ככה אני פושט את הרגל. האיש התחיל להתרגז והיה ברור שהוא אינו מתכוון לוותר.

בלהט הוויכוח, אני רואה לפתע את הבחור בעל התשובה זז מהמקום. משהו בו לכד את עיניי והצצתי לכיוונו. כעת אני נזכר מה גרם לי לכך. הוא הביט לכאן ולכאן, כמו בן אדם שמסתיר משהו. חשתי שהוא רוצה לעשות משהו שאיש לא יראה. עצמתי את עיני בצורה כזו שנראיתי ישן, ובו בזמן יכולתי לראות בדיוק מה הוא עושה. ואכן, אני רואה שהוא שולח את ידו לכיסו האחורי, שולף משם דבר מה, מעביר בעדינות את הדבר מיד ימין ליד שמאל, ומיד קלטתי מה היה שם: שטר של חמישים שקלים. הוא שוב בדק בזריזות ווידא שלא רואים אותו, ואז עשה את עצמו ישן... שמט את השטר על רצפת האוטובוס. ואז הבנתי הכל.. הבחור כנראה "דג" את השטר ההוא מידי הנוסע, או שמא כייס אותו, ככל הנראה פרי ניסיונו בעבר, וכעת או שהוא חושש מפני מצלמה שקיימת באוטובוס או שהוא מתחרט. כאן הבנתי שגם לי יש תפקיד: "למצוא" את השטר האבוד. עשיתי עצמי כאילו מתעורר. האזנתי חצי דקה לדברים שנעשו קשים ובטחים, כולל איומים של

הנוסע להתלונן במשטרה על הנהג ובקשה מצדו לעצור בתחנת משטרה, ואז אני צועק: "אדוני, אולי זה נפל לך?" "זה לא נפ...". אמר האיש, אך אז הבין שאני מצביע לכיוון מסוים. "הנה זה, אני לא מאמין". הוא רכן אל השטר, הרים אותו ומיד לאחר מכן חזר אל הנהג, כולו מתנצל: "אני ממש מצטער, אדוני, ראה נא, בסך הכל צדקתי, נעלמו לי חמישים שקלים, אך טעיתי בכך שהאשמתי אותך, אני מבקש את סליחתך".

הנוסע עשה את דרכו חזרה לירכתי האוטובוס. רציתי לומר לו משפט על המהירות והיחירות שגרמו לו להטיח האשמות שווא בנהג, אך נמנעתי מכך משום שהוא באמת נראה מכובד, ואני מאמין שזו גם הסיבה שאיש מהנוסעים לא אמר מילה. עוד יתרון אחד מני רבים לאריסטוקרטים עשירים. הם אינם טועים, וגם אם כן, איש לא יעז להעיר להם על כך...

דקות ספורות לאחר מכן, הבחור החוזר בתשובה מתחיל להסתכל עליי. אני מסיט את מבטי, אבל מרגיש שהוא מסתכל. לפתע הוא קם ממקומו, ניגש אליי ומבקש להתיישב במושב הריק לצדי. מובן שאני נמלא זהירות, וידי הימנית מגנה על כיס הארנק... עיניי בולשות היטב היטב אחר ידיו. עם כל הכבוד, יש לי יתרון מסוים. אני ראיתי משהו שאיש מהנוסעים לא ראה... הוא מתיישב ומיד אומר: "נו, ראית מה היה?" "אהה", אני אומר. זה היה "אהה" הכי משועמם, מהסוג שמרתיע בני אדם מהתפתחות שיחה כלשהי... "מה ראית?" כעת הוא כבר בוחן אותי. "מה שהיה", אני אומר לו. "נכון ראית שזרקתי את השטר?" הוא מפתיע פתאום. חשבתי לרגע להכחיש, אך במחשבה שנייה, האם אני חייב לו משהו?! ראיתי הכל", אמרתי. "אתה יודע למה עשיתי את זה?" למה עשית את זה?" שאלתי, אף שאת התשובה ידעתי קודם. "כי הרב שלי אמר שבשביל השלום שווה לאבד כל ממון שבעולם". אמר. "ראיתי מריבה, אמרתי לעצמי: כעת כמו אהרון, אוהב שלום ורודף שלום, ואני בכלל משה ולא אהרון". "חה", צחקתי באופן סמלי, ובתוכי צחקתי עוד יותר איך הכייס הזה חושב שהוא מכייס גם את ההגיון שלי. "אתה יודע שזה הכסף היחיד שהיה עליי?" שאל הבחור. כעת הוא מנסה להתרים אותי. חמישים השקלים האלו היו מיועדים לקניית ארוחת צהריים לי ולאשתי, אבל אני הקרבתי אותם בלי היסוס למען השלום", אמר. "כל הכבוד", אמרתי, וכלל לא התכוונתי לכך. "אל תדאג", אמר, "הרב שלי אמר שלא מפסידים אם מקרבים למען השלום, ואתה תראה שלי ולאשתי תהיה ארוחת צהריים טובה יותר מזו שהייתי קונה לה". "אני בטוח בכך", אמרתי, אף שהייתי בטוח ההפך מכך, ולמען האמת, מעולם לא התעניינתי בצלחת של מישהו אחר ולא היתה לי שום כוונה להתחיל דווקא עכשיו.

הוא הוסיף לדבר ולדבר, ואני די איבדתי עניין. חיכיתי לרגע שנגיע ליעד, ואז קרה משהו ששינה את כל התמונה. הנוסע הראשון שוב עשה את דרכו אל הנהג האוטובוס. "מה אדוני רוצה?" שואל אותו הנהג. "תשמע, יש כאן איזו תעלומה", אומר האיש. "מה עכשיו?" שאל הנהג בחוסר סבלנות. "נפל לך שטר של חמישים שקל, מצאת אותו, מה הבעיה שלך?" "הבעיה שלי, שמצאתי את חמישים השקלים שנתת לי בתוך תעודת הזהות שלי. חמישים השקלים האחרים נפלו כנראה למישהו אחר...". ארבעים נוסעים השתתקו בהלם, ונוסע נוסף קיבל גם הלם וגם בושה. הנוסע הזה הייתי אני. במשך כל הנסיעה חשדתי בבחור שלצדי. הייתי בטוח שכייס או דג את חמישים השקלים הללו, וכעת התבררה האמת והיא גרמה לי להתבייש בפני הבחור הצנום על שחשדתי בו לשווא. ואז החלטתי לעשות מעשה: "אני יודע למי זה שייך", הצהרתי. כולם הביטו בי. קמתי ונאמתי: "השטר הזה שייך לאיש שלצדי. הוא ראה אתכם רבים, ובשביל לעשות שלום הוא

הקריב את חמישים השקלים האחרונים שהיו לו, שנועדו לו ולרעייתו, ובלבד שאתם לא תריבו זה עם זה."

כולם היו המומים. האיש הנכבד נראה המום פי כמה. הוא ניגש אלינו. "זה נכון, מה שהוא אמר?" "נכון", אישר הבחור. "למה שתעשה דבר כזה?" "כי הרב שלי אמר 'גדול השלום ושווה להקריב ממון בשביל השלום', וגם הבטיח שלא ניזוקים מכך. הנה, אחרי שמצאת את חמישים השקלים אתה תחזיר לי אותם כדי שאקנה ארוחה לי ולאשתי. גם עשיתי מצווה וגם לא הפסדתי כלום." "ומי אמר שאחזיר לך את חמישים השקלים?" "הבחור התחיל להתרגז, אבל מיד נרגע: 'תשמע, תעשה מה שאתה רוצה, אבל גם אם לא תחזיר לי אלוקים יחזיר לי. אם הקרבתי חמישים שקלים כדי שלא תריב עם הנהג, אני מוכן להקריב יותר שלא תריב איתי...'". האיש צחק. אתה באמת לא תקבל ממני חמישים שקלים", אמר, "אתה תקבל ממני חמשת אלפים שקלים, ובלי קשר, תתקשר לאשתך ותזמין אותה לארוחה במסעדה כשרה למהדרין על חשבוני. מתאים לך?" "מתאים", אמר בעל

התשובה ופנה אלי בניצחון: "אמרתי לך שהרב שלי אמר לי שלא אנזק?" נותרה עוד תחנה. האיש זיהה את עצמו. היה זה בעל אחת מחברות הביטוח הגדולות במשק. הוא לא נסע שנים באוטובוס, אך הנהג שלו הסתבך במשהו ולא השיג מונית, ולכן החליט בפעם הראשונה זה עשרות שנים לדבריו, לעלות על אוטובוס. "העניין של חמישים השקלים הוא לא הכסף", הסביר, "אני רגיש לכך שלא יסדרו אותי, וברגע שעלה לי החשש שסידרו אותי, עמדתי על זכויותי". "זה בסדר", אמר בעל התשובה, שבאמת לא ספר אף אחד, "לכן אתה עשיר ואנחנו לא", וכולם צחקו.

האוטובוס הגיע לרחוב ארלוזורוב. תחנה סופית. כולנו ירדנו. העשיר העניק לבעל התשובה המחאה על סך 5,000 ש"ח וביקש את מספר הטלפון שלו. לאחר מכן נתן לו 500 ש"ח נוספים, "לארוחה מלכותית, וקח את העודף לעצמך". בעל התשובה התקשר לאשתו. "תשמעי אודל", הוא צועק, "נכון, אמרתי לך שכדאי לוותר למען השלום? לא, אני לא מתכוון לשלום בית עכשיו..."

(חיים ולדר, אנשים מספרים על עצמם 6)

תפלה

רבונו של עולם!

תעזור לי להתחזק בלראות את הטוב, ולהתעלם ממה שלא טוב. לראות מה יש. לא מה חסר. כי כל פעם שאני משתמש בעצה הזאת אני רואה שהיא כל כך נפלאה, כל כך מועילה, כל כך יכולה לשנות לי את החיים.

כי אף אחד לא מושלם. כי בכל אדם יש טוב ויש פחות טוב ואם מתרגלים לראות את הטוב אז החיים נראים אחרת.

זה נכון קודם כל בתוך הבית אך לא רק, תמיד יש בני אדם שקשה לי איתם וכדי להצדיק את היחס שלי אליהם, אני מדגיש את החסרונות שלהם אך אם אני אתרגל לראות את הטוב שבהם, אז אני כל הזמן אראה רק טוב.

ריבונו של עולם, תעזור לי להתמקד במה שיש, לא במה שחסר. כי תמיד יש משהו שחסר לי, שכואב לי, שמפריע לי, ואם אני אתרגל לראות את מה שיש לי, שמשמח אותי, אז הכל יהיה כל כך נפלא, אז שום דבר לא יחסר

לי. כמו שאומרים על חצי כוס שזה לא 50 אחוז כוס מלאה, אלא מאה אחוז חצי כוס.

ריבונו של עולם, תעזור לי לזכור שאין רע בעולם, שהכל טוב, כי הכל ממך אבא, והכל לטובה. לא רק לזכור, לחיות את זה, להפנים את זה, שזה יהיה חלק ממני ואז החיים יהיו גן עדן ממש. כי כל מה שיקרה לי, זה יהיה ברור לי שזה הכי טוב בשבילי ואז אני לא אדאג, ולא אכעס ולא אשבר משום דבר בעולם. רבונו של עולם תעזור לי לזכות בגן עדן כבר בעולם הזה.

שבת שלום והבהרה!
מנחם אזולאי

בכל נושא אישי - ניתן לפנות לכותב העלון בפקס. 02-6242148

בכל נושא אחר - ניתן לפנות לטלפון 050-4178148

העלון טעון גניזה

להורדת העלון: מאתר "אור האמונה" - ohraemuna.com

מאתר "לדעת" - <http://ladaat.info/gilyonot.aspx>

להצטרפות לרשימת התפוצה: r.m.azolai@gmail.com